

Sept 2013
No. 69

En udvandring i 1855

Frederik Julius Christiansen & Kirstine Marie Andersen

Frederick Julius Christiansen
Kirstine Marie Andersen by fence
at their home in Mayfield, Utah
Their son Erastus in wagon

SPEJLET

ET TILBAGEBLIK

**Østervrå Lokalhistoriske
Forening**

Frederik Julius Christiansens selvbiografi

Kilde: http://utahchristiansen.org/older_posts. Oversat af Jørgen Peder Clausager.

Jeg er født den 25. december 1826 i byen Hjørring i Danmark. Da jeg var 5½ år gammel flyttede mine forældre til Voen [Vraa], 1 1/4 mil syd for byen. To år senere flyttede de til Taars, 1 1/4 mil øst for byen. Jeg var hjemme og hjalp med arbejdet med at passe køer og får, af hvilke mine forældre havde nogle stykker. Fra jeg var 5 og til jeg var 14 år gammel gik jeg i skole om vinteren. Så gik jeg til konfirmation[sforberedelse], som det er skik i den lutherske kirke. Så arbejdede jeg hjemme sammen med min far i 3½ år og lærte at lave spinderokke, da min far var rokkedrejer. Jeg blev så sat i lære hos en tømrrer og lærte tømrrerfaget. I et par år arbejdede jeg ved tømrrerfaget om sommeren og lavede spinderokke om vinteren.

I foråret 1849 blev jeg indkaldt til hæren, da der på den tid var krig med Tyskland. Jeg deltog i ét slag. Den 20. maj 1849 blev jeg sendt til København til excercits [uddannelse], og var dér indtil den 2. juli 1849. Så blev jeg sammen med andre sendt til Fyn, hvor jeg blev tildelt 2. forstærkningsjægerkorps som nr. 255. Jeg var så på Fyn i tre uger og i Fredericia i yderligere tre uger. Vi marcherede så til København hvor vi var indtil jul; så marcherede vi til Odense. Dér var jeg i fem måneder, og i Middelfart én måned. Den 24. juli 1850 var jeg i slag ved Isted, og den 25. blev jeg såret i benet, kuglen gik ind til knoglen og sprang tilbage, og jeg samlede den op og passede på den et stykke tid. Vi drev fjenden tilbage og marcherede så til Slesvig By, og derefter til Danevirke (en forsvarsvold af jord, som beskyttede Danmark mod syd), hvor vi blev indtil den 5. februar 1851. Så marcherede vi til Sanederborn [Sønderborg] på øen Als; der blev jeg afmønstret fra tjenesten, hvorefter jeg vendte hjem, [en tur på] omtrent 52 danske mil. Jeg opsøgte så min [tømrrer]mester J.A. Ovesen og arbejdede hos ham med at bygge huse i amtet [på landet?].

I sommeren 1852 hørte jeg de første sandheder om Mormonerne, da Ovesen førte en samtale med to rejsende missionærer. Han fortalte mig noget om samtalen, og vi troede begge to på det. I juleferien fik jeg nogle flere traktater at læse og studerede mere om det, men min far var meget imod det og ville ikke have noget med det at gøre. Jeg besluttede at lade det ligge og ikke have mere med det at gøre. Men hele vinteren gik jeg med bekymring i mit sind, og jeg bad ofte til Gud om, at han ville give mig styrke til at gøre det rigtige. En dag i april 1853, da jeg samme med 18 andre var i gang med at bygge nogle huse og vi var til middag, kom der en missionær og førte en samtale med os. Tre af os besluttede at gå til møde

den næste dag, som var en søndag, og fra den tid af gik jeg regelmæssigt til møder om søndagen og på andre tider når det kunne passe. Den 4. juni 1853 [også angivet som den 5. juli 1853] blev jeg døbt af Peter Christian Jensen fra Stenbroen i Taars; han var præsident for Taars-grenen af Vendsyssel-konferencen. Jeg fortsatte med at arbejde for Ovesen indtil november.

Jeg blev så sendt på mission sammen med Niels Jensen Simonsen til Bindslev, Tversted og Uggerby. Den 15. december 1853 var der et møde i Stenbroen hvor jeg blev ordineret til lærer. Sammen med præsident P. Ottesen blev jeg sendt ud til det samme sted for at arbejde; så blev en anden broder udpeget til at arbejde sammen med mig, hans navn var Christoffer [også anført som Gustav], en svensker. Vi arbejdede sammen indtil den 15. april 1854. Det år var der kun lidt arbejde at få.

Den 2. maj 1854 blev jeg gift med Johanne Marie Larsen. Vi lejede et værelse til at bo i, og den 13. august var der et møde i Vilstrup [?], og jeg blev igen udpeget til missionsarbejde sammen med Jens Christian Jensen, som udvandrede i december. Derefter arbejdede jeg sammen med gren-præsidenten og besøgte de hellige, vi holdt møder og jeg fungerede som grenens sekretær. Den 31. januar 1855 blev jeg præsteviet, og den 29. juli blev jeg ordineret til ældste, og fortsatte med at arbejde som hidtil.

Den 24. juni 1855 døde min hustru efter at have været syg i seks måneder; hun havde arbejdet for hårdt og løftet for meget med at rulle ud [?] mens hun var gravid.

Jeg fortsatte med at prædike og døbte nogle få og besøgte de hellige indtil jeg udvandrede den 25. november 1855. Jeg forlod mit hjem i Taars i Hjørring Amt og rejste til Aalborg, og derfra med dampskib til København, hvor jeg opholdt mig i tre dage. Jeg blev tilbageholdt dér sammen med to andre brødre; vi kunne ikke få tilladelse til at forlade landet da vi stadig var underkastet værnepligt til hæren; dette var en pligt for alle mænd indtil de var 28 år gamle. Vi nød allesammen det privilegium at kunne være hjemme med undtagelse af nogle få, som måtte være i andre byer, hvor hæren var garnisoneret for at opretholde freden.

Vi blev i byen en halv dag efter at det øvrige rejseselskab tog af sted, efter råd fra missionspræsidenten, broder J. van Coth. Vi tog derefter postdamperen til Kiel, hvor vi sluttede os til rejseselskabet. Præsident Knud Petersen var kaptajn. Vi tog toget til Glückstadt, og derfra med dampskib til Grimsby i England, og med jernbanen til Liverpool, hvortil vi ankom den 5. december 1855. Samme dag kom vi ombord i et sejlskib, John J. Boyd; vi lå i Liverpools havn indtil den 12. december. Så sejlede vi fra Liverpool og var til søs i 67 dage, foruden de syv dage på skibet i

Liverpool. Det meste af tiden var vejret meget stormfuldt, så de ikke kunne styre skibet men måtte tage sejlene ned og lade skibet sejle hvorhen det selv ville. Men de hellige var ved godt mod og fastede og bad til Gud om at holde sin beskyttende hånd over os. Der var 430 [340?] skandinaver, 51 briter og 41 italienere [om bord].

De hellige sang meget og satte deres lid til Gud. Men kaptajnen på skibet blev så vred, at han forbød os at synge. Han var et slet menneske, og det samme var skibets styrmand. Han piskede de øvrige besætningsmedlemmer med en sort slange [? - tamp] og kørte dem så hårdt at de ikke kunne udrette noget. Den 11. januar 1856 mødte vi et havareret skib, og der var 36 søfolk ombord på det. De blev reddet over på vort skib, men styrmanden gav dem så mange pisk at de knap kunne røre sig da vi kom til New York. Den 13. januar 1856 blev jeg gift med Kirstine Marie Andersen. Vejret var fortsat meget dårligt, børn døde og nogle få ældre mennesker i tresårs-alderen døde. De havde bragt mæslinger om bord med sig.

Den 16. februar nåede vi New York ved Castle Garden, hvor vi blev indtil den 22., så kom vi med jernbanen til Cleveland, Toledo, Chicago, Alton og St. Louis. Nogle af udvandrerne forlod rejseselskabet i Chicago og tog til Burlington og andre steder og blev der, indtil de kunne rejse penge til at tage til Utah. Størstedelen af rejseselskabet tog til St. Louis, nogle blev i Alton. Jeg var blandt dem. Jeg ankom dertil den 1. marts og blev der til den 21. maj. Der var en gren af kirken dér. Den første måned jeg var der, var der intet arbejde at få, p.g.a. den hårde vinter. Den næste måned var der noget arbejde at få, men nogle blev syge på grund af den anderledes kost og klimaet. Jeg fik noget i mine knæ og ankler, så at jeg næste ikke kunne arbejde. Den sidste måned fik jeg mere og mere arbejde hos en tømrer og tjente nok til at kunne betale husleje og købe den mad, vi havde brug for. Den 21. maj forlod vi Alton og tog til St. Louis, 20 miles nede af Mississippifloden. Der sluttede vi os til rejseselskabet, og afrejste den næste dag op ad Missouri-floden til Florence, Nebraska, hvortil vi ankom den 31. maj. Min hustru blev syg af forkølelse og feber den dag, vi forlod Alton, og var syg i tre uger.

Vi ankom til Florence den 31. maj og blev der indtil den 27. juni. Noget af tiden arbejdede jeg hos en tømrer, der var en masse byggeri i gang både i Florence og Omaha, seks miles fra lejren. Jeg arbejdede disse to steder indtil jeg blev klar til at krydse prærien til Saltsødalene, og den 27. juni 1856 påbegyndte vi den lange og trælse rejse på 1.000 miles med et studeforspand.

Jeg kørte et to-ågs studeforspand hele vejen, og min hustru vaskede og lavede mad til en mand ved navn Niels Bentsen fra Sjælland, og [vi] gav ham desuden 100 dollars. Jeg havde ikke truffet nogen aftale med ham, eller rettere, han havde lovet at tage mig og min hustru med sig til [Saltsø]dalen. Jeg havde betalt for min rejse til St. Louis, men der blev ikke aftalt noget om hvad jeg skulle betale eller hvad jeg skulle gøre [altså på den videre rejse]. Alt gik godt for os på rejsen. Adskillige gange på rejsen bisede studene og løb med vognene som det passede dem; første gang fordi nogle bisonokser kom og løb tværs gennem vogntoget; en ung mand blev dræbt, hans navn var Søren Hansen fra den københavnske konference. Knud Petersen var en udmærket leder og kaptajn for rejseselskabet; da vi kom til Salt Lake City blev der sagt, at vort rejseselskabs stude var de fedeste af alle dem, som hidtil havde krydset prærien. Han rejste hurtigt, hvor det var knapt med foder, og når vi så kom til god græsning satte vi farten ned og standsede somme tider en dag eller to for at lade studene hvile og æde. En dag, mens vi rejste langs med Platte-floden var jeg nær ved at omkomme i floden. Vi skulle over floden efter træ til brændsel, fordi vi skulle gennemkøre en strækning på 200 miles hvor der ikke groede træer. Den 13. august kom vi til Fort Laramie. Mandag den 15. september, efter at vi havde krydset Bear-floden og nået toppen af en stejl bakke, mødte vi Parley P. Pratt og hans rejseselskab. Han fortalte os at han skulle på en kort missionsrejse til [øst]staterne, men han vendte aldrig tilbage, fordi han blev dræbt af en pøbelskare.

Den næste uge ankom vi til Salt Lake City. Den 20. september 1856 fik jeg arbejde hos to brødre, Olsen og Erik Cast, de var møbelsnedkere. Jeg blev hos dem i to uger, indtil jeg den 11. oktober ankom til Brigham City, hvor jeg opholdt mig i halvandet år. Den første vinter lavede jeg kobbertøj, som der på den tid var stor efterspørgsel efter. Om sommeren arbejdede jeg noget af tiden for Lorenzo Snow, og resten af tiden lavede jeg kobbertøj. Jeg og min hustru boede de første otte dage hos Jens Christensen Stenbroen og arbejdede for ham det meste af tiden, men han ville ikke give os noget i løn, blot kosten for vort arbejde. Vi lejede et værelse hos Lars Christensen. Jeg fik en gratis byggegrund i byen og byggede en kælder, beklædte den med klippestykker og lagde et gulv (eller loft) over kælderen, idet der skulle bygges et værelse ovenpå. Den 1. juni 1857 flyttede vi ind i kælderen, og den 29. september blev vort første barn, Johanne Marie, født. Jeg solgte derefter byggegrunden med de foretagne forbedringer for en ko. Jeg fik en anden byggegrund af Lorenzo Snow og byggede et adobe-hus [hus af soltørret ler] med to små værelser, og

flyttede ind i det den 10. oktober.

Det efterår, og den påfølgende vinter og sommer var der en masse besværligheder for befolkningen, fordi unionshæren kom til Utah for at udslette Mormonerne. De unge mænd blev tilsagt til at møde dem ved Echo Canyon, og til at holde vagt udenom byen. Så blev der tilkaldt et kompagni fra Brigham City, og der blev anmodet om frivillige fra dette kompagni. Jeg tilbød mig som frivillig men blev fritaget hvis jeg ville afgive min frakke [!]. Jeg havde en god overfrakke som blev sendt af sted, og jeg blev hjemme fordi jeg var begyndt at lave spinderokke, og der var stor efterspørgsel efter dem fordi folk havde stort behov for klæder, og der kunne ikke købes nogen.. Den vinter arbejdede jeg med at lave spinderokke, og jeg arbejdede sammen med Anders Petersen Busager med at lave kobbertøj og spinderokke. Jeg måtte en gang imellem stå vagt. En nat skulle Jens Keller og jeg stå på vagt en mile nordøst for byen, for at se, om der kom nogen fra nord. Det begyndte at sne, og vi kunne ikke se noget, så vi lagde os ned i sneen. Vi havde et par tæpper med os, og da vi stod op om morgenen var der omkring en fod sne over os, så vi havde det ret lunt og komfortabelt [!].

I slutningen af marts eller den 1. april fik vi ordre til at flytte sydpå. Den 6. april forlod min hustru Brigham City sammen med Peter Madsen (der senere blev biskop af Mount Pleasant), og drog til Salt Lake [City] og blev dér en måned. Jeg blev anmodet om at blive tilbage sammen med andre for at holde vagt og at hjælpe med at lave kasser til mel og gøre vognene klar til flytning og til allersidst sætte ild til byen, hvis hæren skulle komme. Jeg fik besked fra min kone om, at koen havde strejft, så jeg blev fritaget for min tjeneste i Brigham City for at kunne eftersøge koen. Jeg forlod byen den 24. april 1858 sammen med Peter Jensen (som siden hen boede adskillige år i Mount Pleasant).

Jeg ankom til Salt Lake City den 27. april 1858 og blev der til den 4. maj. Så forlod jeg sammen med min hustru og vort spædbarn byen sammen med Peter Jensen, som havde et studeforspand. Den 8. maj kom vi til Spanish Fork. Der var Niels Bentsen, som vi havde krydset prærien sammen med. Jeg lod ham få 556 pund mel sammen med kasserne, som det var i, og hvad jeg i øvrigt skyldte betalte jeg til Hans efter at jeg kom til San Pete. Han var en ung mand som havde mødt Niels Bentsen fra Danmark. Han boede i Mount Pleasant men flyttede senere til St. George. I Spanish Fork kunne jeg ikke finde noget arbejde eller nogen beskæftigelse. Den 18. maj forlod vi byen sammen med

Peter Jensen og kom den 22. maj 1858 til Ephraim.

Vi kom til min gamle ven Søren Jensen og boede i nogen tid hos ham og hans familie. Der begyndte jeg at arbejde, fik ordnet mit værktøj og drejebænk, og lavede så spinderokke, som der var stor efterspørgsel efter i Ephraim og Manti. De eneste to steder [gårde], der den gang var i San Pete, var i meget fattige omstændigheder på grund af planterne. De havde måttet sælge alt, hvad sælges kunne i de sidste to eller tre år for at få brød. De kunne intet dyrke, da græshopperne ødelagde alt. Den 6. juni blev jeg optaget i ældsternes kворum (jeg blev ordineret af Lorenzo Larsen), og var lærer i kворummet indtil den 14. april 1861. Jeg blev så ordineret som 70'er af Niels Bentsen, et medlem af den 46. kворum, i foråret 1861.

Jeg byggede et hus på en bygrund i 4. distrikt og flyttede ud af fortet og ind i huset. Jeg arbejdede fortsat med mine spinderokke, møbelsnedkeri, hus- og vejbyggeri, grøftgravning og opførelse af samlingshuse og skolebygninger. Jeg gav bidrag til St. George-templet og Salt Lake-templet, og arbejdede på Manti-templet, og gav også bidrag til det. Den 16. juli 1874 blev Kristine Marie Jensen besejlet til mig. Hendes tidligere mand Søren Jensen var få år forinden faldet fra troen og rejst tilbage til staterne [USA]. Den 21. november 1856 [må være 1876] fik vi vores belæring (ell. begavelse) i "Endowment House" (en forløber for templet) i Salt Lake City, og jeg fik min hustru Johanne Marie Larsen, som døde i Danmark, besejlet til mig og ligeledes min hustru Kristine Marie Andersen.

I foråret 1877 købte jeg en gård i Mayfield og flyttede en del af min familie derhen, og i 1878 flyttede jeg resten af min familie. Jeg blev kaldet til at virke som lærer og en del af tiden som overlærer i 1. distrikt. Jeg blev også kaldet til at virke som skolebestyrelsesmedlem i to år.

Den 1. april 1883 blev jeg kaldet til at tage til Skandinavien som missionær. Jeg forlod Salt Lake City den 11. april 1883 og ankom til København den 2. maj 1883. Jeg fik tildelt min arbejdsmark i Aalborg-konferencen. Jeg berejste Hjørring-grenen indtil den 14. oktober 1884. Meget få blev døbt på denne tid, da folk var meget forudindtaget [imod mormonismen]; der var så mange forskellige trosretninger, og de mente, at den ene kunne være lige så god som den anden. Jeg vendte hjem den 12. november 1884, og nød at være kommet hjem og have det godt hele tiden. Mit helbred var ikke det bedste [mens jeg var i Danmark], klimaet var så forskelligt fra hvad jeg var blevet vant til her i Utah.

Efter min hjemkomst blev jeg atter kaldet til at virke som lærer, og jeg blev også kaldet til at virke som første assistent for søndagsskoleforstanderen. Den 16. februar 1885 blev jeg indstillet til at være en af præsidenterne for den 65. 70'er-forsamling. Den stilling havde jeg indtil den 28. oktober 1894. Jeg blev ordineret til højpræst den 28. oktober 1894 af Henry Beal. På den tid bad 70'ernes øverste råd de gamle mænd blandt 70'erne om at overgå til højpræsternes forsamling og lade de unge mænd tage deres pladser, og af den årsag trak jeg mig tilbage.

I sommeren 1888 kom jeg i politimester Rasmus Clausens søgelys, fordi jeg giftede mig for meget [!]. Jeg blev arresteret og måtte møde op i distriktsretten i Provo den 29. september 1888. Jeg blev idømt fængsel i fire måneder og en bøde på 50 dollars samt 45 dollars i sagsomkostninger. Jeg kom i fængsel den 9. oktober og blev frigivet den 20. januar 1889; det var for flerkoneri. Jeg blev også anklaget for ægteskabsbrud, og måtte stille 500 dollars i kaution mens jeg var i fængsel. Jeg måtte møde i retten igen den 5. februar 1889, men anklagen blev frafaldet da der ingen beviser var. På dette tidspunkt sad 188 brødre i fængsel. Fem var fængslet for flerkoneri og papirløst samliv: G.C. Wood, Woodscross 5 år og 3 måneder og 888 dollars; J.H. Thurber, Grass Valley, 4 år og 6 måneder og 700 dollars; H. Murdock, Ogden, 5 år og 500 dollars; Fraughth Sumff 2 år; og John Berger 3 år.

Da jeg i 1889 atter var blevet en fri mand arbejdede jeg som lærer i distriktet og i søndagsskolen og i rådet af den 65. 70'er-forsamling (kvorum) indtil den 28. oktober 1894; så blev jeg ordineret til højpræst af Henry Beal. Så passede jeg min gård og lavede noget tømrerarbejde. Jeg fortsatte med arbejdet i distriktet og søndagsskolen indtil jeg fik afsked p.g.a. alder.

Jeg var meget interesseret i arbejdet for de afdødes frelse. Den 4. oktober 1872 blev min hustru og jeg døbt i endowment house for nogle af vore afdøde slægtninge; og den 2. oktober 1872 var vi der atter [!] sammen med vores datter Hanna og blev døbt for nogen flere. Den 12. juli 1898 var jeg for første gang i Manti-templet. Derefter var jeg der flere gange hvert år indtil 1912. Så var jeg der i fire år hver dag, når templet var åbent fra april til november, sammen med nogle af mine egne og min hustrus forfædre, indtil slutningen af året 1916. Jeg har været i templet 269 [gange] for at blive begavet og adskillige gange for at få foretaget dåb.

Den 25. december 1916 fylder jeg 90 år. Jeg har nu 21 børn, 14 levende og syv døde; 106 børnebørn, 84 levende og 22 døde; og 70 oldebørn, 58 levende og 12 døde.

- o O o -

Denne beretning er baseret på optegnelser hos Merlin H. Christiansen, Emery, Utah, og Mary K. Christiansen, Emery, Utah, og på andre kilder, hvis forfattere er ukendte. Beretningen er samlet i august 1993 af Ray G. Christiansen.

- o O o -

Frederik Julius Christiansen døde den 16. marts 1920.

På hjemmesiden:

<http://crfamilyhistory.blogspot.com/2009/08/frederick-kirstine-christiansen.html?sho...>

kan ses billeder af Frederik Julius Christiansens og Kirstine Marie Andersens amerikanske efterkommere; her ses også hans dødsdato. Ved folketællingen den 1. februar 1840 bor familien i Stenbroen, Taars Sogn; dér anføres følgende børn:

Frederik Julius 1841 som nr. 1 i Taars	14 år	født 25.12.1826 i Hjørring, konf.
Ane Marie Elisabeth 1843 som nr. 3 i Taars	12 år	født 19.08.1828 i Hjørring, konf.
Caroline Amalie 07.04.1850 i Taars	5 år	født 20.08.1835 i Taars, konf.
Christian Peter	3 år	født 21.08.1837 i Taars
Williamine Jacobine	1 år	født 27.11.1839 i Taars

Vivi Dybdahl er oldebarn af Caroline Amalie

Forældrene var rokkedrejer Christian Frederiksen Ruth og hustru Maren Christensdatter; fornavnet 'Frederik' fik han efter sin farfar, og fornavnet 'Julius' naturligvis efter fødselsdatoen. Han blev konfirmeret i Taars Sogn i 1841 (som nr. 1), og familien boede da i Lille Krogen; hans karakterer var "meget godt" i kundskab og "mg - sædelig" i opførsel. Mormonkirkens distrikter kaldtes "konferencer", og de var igen underinddelt i "grene" (branches). For hjælp med oversættelsen af de specielle mormoniske teologiske begreber takker jeg Niels Nybo Jakobsen, Fredericia.

Castle Garden var New Yorks modtagestation for indvandrere 1830-1892, da Ellis Island overtog denne funktion (indtil 1954).

? - måske et firspand, hvor studene gik to og to under samme åg.

Parley P. Pratt (1807-1857) blev myrdet den 13. maj 1857 i Van Buren, Arkansas, af Hector McLean, hvis kone var gået over til mormonismen og havde indgået "evigt ægteskab" med PPP (som hans kone nr. 12). - Et af Pratt's tipoldebørn er Mitt Romney, tidligere guvernør i Massachusetts og republikansk præsidentkandidat i 2012. Castle Garden var New Yorks modtagestation for indvandrere 1830-1892, da Ellis Island overtog denne funktion (indtil 1954).

? - måske et firspand, hvor studene gik to og to under samme åg.

Parley P. Pratt (1807-1857) blev myrdet den 13. maj 1857 i Van Buren, Arkansas, af Hector McLean, hvis kone var gået over til mormonismen og havde indgået "evigt ægteskab" med PPP (som hans kone nr. 12). - Et af Pratt's tipoldebørn er Mitt Romney, tidligere guvernør i Massachusetts og republikansk præsidentkandidat i 2012.

Lorenzo Snow (1814-1901) var den 5. præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige (= Mormonkirken) fra 1898 til sin død. Han og sikkert mange af de andre nævnte mormonkirkefolk kan let googles.

Forbundsregeringen i Washington sendte i 1857 en hærstyrke ind i Utah (som siden 1850 havde været et territorium under USA) for at knægte "mormonledernes rædselsherredømme" [Kirkeleksikon for Norden, bd. 3, s. 290] - men da mormonerne straks efter denne invasion faldt til føje, blev hærstyrken kun i landet i tre år. - Utah blev først optaget som stat i unionen i 1896, og da på betingelse af, at flerkoneriet forbødes.

I Danmark anvendes dette ord til at gengive det engelske "quorum", for en "udvalgt gruppe".

"Belæring" eller "begavelse" er en ceremoni, som nu kun foretages i templet, men som indtil templet var færdigbygget foregik i "endowment house".

Rasmus Clausen var altså U.S. Marshal, repræsentant for forbundsregeringen i Washington, der bekæmpede mormonernes flerkoneri.

altså i henhold til forbundslovgivningen

Mormonerne mener, at de kan døbe og dermed frelse afdøde slægtninge, men kun, hvis de kan identificere dem med sikkerhed; deraf kommer mormonernes store engagement i slægtshistorie.

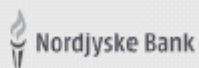
Nord for de fleste,
tættere på

Der findes én bank, som brænder for Vendsyssel og vendelboerne

- Nordjyske Bank.

Vi har andet og mere end penge i hovedet - for os handler det om
nærhed og nærvær.

Foreningens Bestyrelse :

Vivi Dybdahl, Kolonihavevej 6, 9750 Østervrå

Tlf 40 85 13 57

Carl Børge Hansen, Brøndenvej 74, 9750 Østervrå

Tlf 98 95 17 58

Niels Urth, Vibevej 4, 9750 Østervrå

Tlf 20 47 24 10

Merete Nielsen, Hjørringvej 419. 9750 Østervrå

Tlf 98 95 10 82

Erik Wulff Sørensen, Søndergårdvej 18, 9750 Østervrå

Tlf 98 95 12 87

Foreningens hjemmeside.: <http://www.Torslev.dk>